

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

15 יולי 2021

תלה"מ 15746-04-21 ב. נ' ב.

לפני כבוד השופט ארז שני

התובעת: י. ב.

נגד

הנתבע: א. ב.

החלטה

ביום 27.05.2021 נתתי פסק דין לפירוק השיתוף על התנאים הנקובים בפסק הדין. פסק הדין ניתן בהסכמה, באולם, עת היו שני הצדדים מיוצגים. פסק הדין כלל, בין השאר, מינויים של באי כוח שני הצדדים ככונסי נכסים.

ביום 07.06.2021 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין. אם נרצה לדייק נאמר כי בקשתו לא התפרשה על פני כל פסק הדין, וכל רצונו היה בשינוי פסק הדין בשני תחומים: האחד, ביטול מינויים של כונסי הנכסים; האחר, מתן רשות לו לרכוש את הנכסים או מי מהם הנזכרים בפסק הדין במחיר שומה ושלא להוציא את הנכסים למכר, באופן שצד ג' יוכל לנסות ולרכשם.

אחזור ואומר, כי בחירתו של המבקש מבחינה משפטית להגיש בקשה לביטול פסק הדין מוזרה היא מעט.

ליבת פסק הדין עוסקת בפירוק שיתוף והיא לעולם מהווה פסק דין חלקי, עד אשר יאושר הסכם מכר. בחירתו של המבקש לבקש ביטול פסק הדין (ולא בקשה למתן הוראות) לא הוגשה כלאחר יד לטעמי, אלא בכוונת מכוון וזאת על-מנת לקבל קביעה עקרונית אשר תאשר לו לרכוש במחיר השומה, גם לבטל את מינויים של כונסי הנכסים.

אזכיר לצדדים את תקנות 1-5 לתקנות סדר הדין האזרחי בדבר עתירות מידתיות, אי השחתת זמן שיפוטי, גם עזרה לבית המשפט לעשות משפט. תקנות אלה בעצם מהוות את רוח התנהלותם של הצדדים המתבקשת בדין ולא רק את התנהלותו של בית המשפט.

אביט לרגע בנימוקי הבקשה כפי שהם כתובים. לשיטתו של המבקש פנה הוא לצד שכנגד וזו האחרונה סירבה לבטל את מינוי כונסי הנכסים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

15 יולי 2021

תלה"מ 21-04-15746 ב. נ' ב.

הבה נזכר – כינוס נכסים לעת פירוק נכסים משפחתיים אינו דומה לכינוס נכסים אגב חדלות פירעון, למשל.

בכאן מדובר בחוסר אמון עמוק בין הצדדים, במניעת סרבנותו של צד להתקדם בהליך ואולי אין זה פלא שהמבקש, השווה במי מן הנכסים, אולי לא אצה לו הדרך. בכל מקרה, זכותה של המשיבה, אשר תבעה בשעתו את פירוק השיתוף מכוחו ניתן פסק הדין, לדרוש כי לא תהא תלויה עוד ברצונותיו הטובים של המבקש ובלוח הזמנים שהוא מכתב, כך שבדרך זו כפי שגם כותבת היא בתגובתה, תוכל היא סוף-סוף להגיע לסיום ה"סאגה" בעניין זה – הדין עמה.

משכך, סירובה של המשיבה להסכים לביטול מינוי כינוס הנכסים אינו פועל לרעתה, שהרי זכותו של אדם לא רק לעמוד על זכויותיו שבדין, אלא קיימת לו גם זכות הסתמכות בעקבות פסק הדין שניתן.

ביני לביני, בעיניי בהגנה, משעה שלא היתה הגנה של ממש ובא כוח המבקש עשה בשכל כשהסכים לפסק הדין, לא רק שהיה מתמנה כונס נכסים אלא שהמבקש היה בוודאי מתחייב בהוצאות גם ללא צורך בניהול הוכחות (וראה לצורך זאת את הלכת "בראל" ואת הלכת "גולדברג", למשל).

חוזרים אנו לנימוק השני של המבקש, אשר טען כי התובענה לא כללה עתירה למינוי כונס נכסים. אמירה זו אינה מדויקת בלשון המעטה.

המבקש עצמו מפנה לסעיף 19 לתביעה, שם עתרו למינוי באי כוח הצדדים לטובת מכירת נכסי הצדדים והרי פרשנות פשוטה של המילים שם הוא "מינוי כונס", שהרי באיזה "כובע" בדיוק יכהנו באי כוח הצדדים אם לא ב"כובעו" של כונס?

כותב המבקש בסעיף 10 לבקשה כי בכוונתו לפעול לרכוש את זכויות המשיבה בבית הצדדים וסביר להניח (להבדיל מהבטחה כלשהי שהמבקש שומר לעצמו את כל האופציות פתוחות תוך המשך שימוש בנכס), כי לאחר חוות דעת השמאי יודיע הוא בתוך מה שהוא מכנה "זמן סביר" לטעמו, אם ירכוש הוא אם לאו.

כאשר אומר בא כוח המבקש עתה כי בדעת מרשו לרכוש, לעומת האמור בסעיף 10 אליו התייחסתי לעיל – אינני יודע לאיזה מבקש עלי להאמין: למבקש אשר בכתב או למבקש אשר בעל-פה? על זה עוד נוספת אמירתה של עורכת דין גוהר, לפיה המבקש אף לא טרח לשלם שכר טרחה למי מהמומחים, בבחינת מי שצריך לסמוך עליו שהזמן הסביר בעיניו יכול להיות בלתי קצוב לחלוטין כפי צרכיו.

כאשר מבקש אדם ביטולו של פסק דין, טוב יעשה אם יבוא בהגינות ובתום לב, גם בניקיון כפיים משפטי, שהרי החובה לנהוג תום לב דיוני גם היא נקובה בעקרונות היסוד שבתקנות.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

15 יולי 2021

תלה"מ 21-04-15746 ב. נ' ב.

טענתו הבאה של המבקש היא כי לא ידע שעלות כונסי נכסים הינה 2% לכל כונס. יכול היה המבקש לקצר את הדרך ולהגיד שלא ידע כי קיים הליך משפטי וכי קיימות זכויות למשיבה. האמירה "לא ידעתי" אינה טענה ראויה לביטול פסק דין, בוודאי לא כאשר צד מיוצג הוא, אך גם אם לא היה מיוצג.

אחזור ואומר, כי בנסיבות העניין כאן ברור שצריכים הצדדים לכונסי נכסים ואם לא ידע המבקש דבר מה – יואיל וישאל.

בסעיף 13 מסביר המבקש כי המשיבה תרויח מההיענות לבקשתו. נזכרתי בשיר ישן של להקת הנח"ל, האומר: **"אם זה טוב ואם זה רע אין כבר דרך חזרה"**, דווקא במשפט אחר של השיר, האומר: **"אנחנו אמרנו בלי טובות"**.

המשיבה איבדה כל אמון במבקש, הסבריה אינם מופרכים וזכותה שלא המבקש הוא זה שיעשה את חשבונותיה הכלכליים, בוודאי לא כשהיא סומכת ידה על פסק דין.

אוסף ואומר עוד כי כללו של דין הוא שלעולם יכול המבקש להתחרות ובלבד שיעשה זאת במועד, בכל הצעה של מציע מיטבי (ואין נפקא מינה אם זו המשיבה או אם זה צד ג') ולזכות בכל נכס שהוא בעלים בחלק ממנו, אם אך ישווה את המחיר.

איש גם אינו כובל את ידי המבקש להקדים ולא להמתין לפרסום, אף לשלוח הצעות. אלא שלפני שהמבקש מציע דבר מה הוא מבקש פסיקה עקרונית אשר תשנה את פסק הדין – לאמור לא כונס ולא התמחרות.

הבה נזכור כי בבקשה לביטול פסק דין צריך בית המשפט לשקול בראש ובראשונה אם יבטל את פסק הדין, האם יזכה בסופו של יום המבקש בסעד. תשובתי היא בלאו, בוודאי לעניין כונס הנכסים.

אי ביטול מינוי כונסי הנכסים אינו מפריע לצדדים לפעול בהסכמה, להחליט על דירוג, להחליט על חלוקה בעין של הנכסים אם שניהם מסכימים בכך, לערוך חישובים של הימנעות ממס להבדיל מהשתמטות ממס, אך לא זה מה שרוצה המבקש.

המבקש רוצה שבית המשפט יאמר למשיבה שהוא שולל את זכותה שלא להיות תלויה במבקש.

אם הייתי מבטל את פסק הדין בראי הכינוס קודם כל, סבור אני שמדובר בבקשה קלושה לחלוטין מכל הטעמים שהסברתי לעיל.

לא בכדי הקדיש עורך דין סולן בתבונתו את טיעוניו לשאלת מיקסום הרווח או לרצונו של המבקש שאאשר לו מכר על פי שומה וזאת מבלי לבדוק את מצב השוק.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

15 יולי 2021

תלה"מ 15746-04-21 ב. נ' ב.

מוכן אני להתעלם מערוצי החדשות הטוענים כי מחירי המקרקעין במגמת עליה.

הכלל הוא כי נכס יוצא למכירה לשוק לא רק כפונקציה של עיקרון מיקסום הרווח, אלא גם כבוחן נוסף למחיר הריאלי של הנכס ולעתים מאשרים בתי המשפט גם מכר שהוא נמוך מן השומה, תלוי בנסיבות העניין.

למעשה, מדובר בבקרה כפולה על המכירה: בקשת השמאות ובקרת השוק והצעות השוק. בבקרה כפולה כזאת אין תחושה שמישהו יכול לתמרן לעסקאות אפלות כלשהן.

זהו הכלל.

היוצא מן הכלל הוא אישור במחיר השומה, ללא בדיקה של השוק החיצוני. יוצא מן הכלל שכזה צריך תמיד לנסיבות מיוחדות ואת אלה צריך היה להעלות, כך עדיף, בעת מתן פסק הדין, אך היה מותר להעלות גם כעת לו היתה מוגשת בקשה למתן הוראות וכך בדעתי להתייחס לבקשה.

כאשר טוען אדם כי בנו על סף הבגרות בעוד חודשים מעטים, מתארח בביתו בחופשות מן המוסד החינוכי בו הוא לן, לא מהווה הדבר נימוק לפגוע בחלקה של המשיבה או בניסיונה למקסם את הרווח.

עצם מגורי קטין או דרישת הבטחת הזכות למזונות הגלומה בסעיף 40א' למשל, אינה ממך העניין כאן, שהרי הטענה ולפיה צריכה המשיבה להתפרק מזכויותיה לנוחותו של כמעט בגיר שאינו מתגורר רוב הזמן בבית ושאינו בנה שלה היא בגדר טענה שמבחינה משפטית לא יכירנה מקומה.

הניח בפניי בא כוח המבקש את פסק דינה של כבוד השופטת היימן בתמ"ש (קריית) 43221-10-13. השופטת שם הפנתה לפסק דינה של כבוד השופטת גורביץ (עמוד 5 לפסק הדין) אשר הפנתה למאמרו של פרופסור ליפשיץ על הצורך להתחשב בטובתם של ילדים. טובת ילדים היא עיקרון מלכותי ואולם, הניסיון להטיל על שותף למקרקעין את החובה להשתתף בטובתו של בן ... שאינו ילדו שלו היא בבחינת שלא מן העניין.

מסכים אני שהעיקרון של מיקסום הרווח לא תמיד חזות כל. בשעתו אמרתי כי מניעת ריב, מדון או סיבוך משפטי יכול לגבור על עיקרון מיקסום הרווח. אלא שלא זה המקרה כאן.

הפירוק כאן הוא פשוט. טענת המבקש ולפיה לא הבין מהו כינוס, לא הבין הוא שלא תיענה בקשתו לרכוש במחיר שומה בלבד וכו' אינה מהימנה בעיניי.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

15 יולי 2021

תלה"מ 15746-04-21 ב. נ' ב.

למען האמת, אני תופס את הבקשה כמשהו שהוא במסגרת שיטת "מצליח", בניסיון "לשפר" את פסק הדין, אולי יצלח הדבר אולי לא.

הטענה ולפיה המבקש כתב בכתב הגנתו שאין הוא רוצה בכינוס והוא רוצה לרכוש בעצמו אינה מהווה עילה לשנות פסק דין אשר ניתן לאחר הגשת כתב ההגנה וגם אם זה האחרון היה ניתן שלא בהסכמה כפי הדין שציטטתי עתה, לא היו נענים רצונותיו של המבקש.

סוף דבר:

הבקשה נדחית.

בהביטי בתקנות 33' ו- 4 גם בבע"מ 7650/20 ובג"צ 891/05, אני מחייב את המבקש בהוצאות הבקשה בסך 4,000 ₪.

אני מתיר פרסום החלטתי זו, ללא פרט מזהה כלשהו אודות הצדדים.

ניתנה והודעה היום ו' אב תשפ"א, 15/07/2021, במעמד הנוכחים.

ארז שני, שופט